

**CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE**

27 martie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Timofti Vladimir

Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor

a examinat admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Cozmin Anatolie XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

06.06.2014 – 04.06.2018 (prima instanță);

23.06.2018 – 16.10.2018 (instanța de apel);

21.01.2019 – 27.03.2019 (instanța de recurs ordinar).

Asupra admisibilității în principiu a recursului ordinar în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Chișinău /sediul Centru/ din 04 iunie 2018, a fost achitat Cozmin Anatolie învinuit de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Cozmin Anatolie este învinuit în aceea, că el la data de 22 decembrie 2011, aproximativ pe la ora 08:20 min., conducând autocarul de model MAN SL 223 E 3, cu n/î XXXXX, pe ruta nr. X, se deplasa pe bd. Ștefan cel Mare, mun. Chișinău, din direcția str. Vasile Alecsandri spre str. Bulgară și ajungând la stația pentru transportul public, situată în apropiere de intersecția cu str. Armenească, n-a manifestat atenție sporită la circulație, ignorând cerințele pct. 3) lit. b) din Regulile de călătorie în transportul public în raza mun. Chișinău, anexa nr. 4 a deciziei Consiliului municipal Chișinău nr. 3/35 din 22.06.2000, potrivit cărora în activitatea de transport, conducătorul mijlocului de transport public este obligat să respecte prevederile Regulamentului Circulației Rutiere, să evite virajele și frânărilor bruște,

cerințele pct. 80 subpunct 1) lit. c), d) din RCR, potrivit cărora ”Conducătorul vehiculului de rută este obligat: să închidă ușile numai după ce pasagerii au coborât ori au urcat; să repună în mișcare vehiculul din stație după ce a luat măsurile necesare de precauție pentru a evita accidentul în traficul rutier” șicerințele pct. 45. 1), 2) din RCR potrivit cărora ”Conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră. În cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului” și ca urmare, fără să se asigure a reînceput deplasarea, când în spațiul ușii din mijloc cobora pasagera Sîrbu Maria, X, care în rezultat a căzut în afara autobuzului dat, primind conform raportului de expertiză medico-legală nr. 420/D din 04.12.2013 – vătămări corporale grave.

Astfel, acțiunile lui Cozmin Anatolie au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, adică *încălcarea regulilor de securitate a circulației rutiere, comisă de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare gravă a integrității corporale sau a sănătății.*

Prima instanță a indicat că, organul de urmărire penală nu a administrat careva probe din conținutul cărora să se ateste că Sîrbu Maria, în timp ce s-a aflat la domiciliu(o perioadă de 11 zile) după prima externare, dar până la internarea repetată în spital, la data de 10.01.2012, nu a suferit careva traumă, pentru a demonstra în fața instanței de judecată că trauma cranio cerebrală, calificată ca vătămare corporală gravă, periculoasă pentru viață, se află cu certitudine în legătură de cauzalitate cu accidentul rutier din 22.12.2011.

Respectiv, chiar dacă au fost prezentate spre cercetare rapoartele de expertiză medico – legală nr. 1746/D din 18.09.2013 și nr. 420/D din 04.12.2013, în susținerea învinuirii aduse, dar îndoiala persistă în ceea ce privește vătămarea corporală gravă, periculoasă pentru viață și legătură de cauzalitate cu accidentul rutier din 22.12.2011, în timp ce nu s-a probat lipsa altor evenimente după externarea primară a părții vătămata Sîrbu Maria, astfel această îndoială echivalează cu o probă pozitivă de nevinovăție.

Prima instanță a apreciat critic declarațiile părții vătămata potrivit cărora: *„a rămas între uși, corpul ei era practic afară, a mers așa jumate de stație. La următoarea oprire când ușa s-a deschis ea a fost lovită la cap foarte tare, ușa fiind de metal și ea a căzut jos. Pentru a reuși să coboare trebuia să sară. Pragurile erau în afara autobuzului. Ea a ținut ușa din cauza că era în afara autobuzului”*, deoarece aceste declarații intră în contradicție cu declarațiile celor trei martori

Apavaloaie Tatiana, Luchian Natalia, Herța Rodica, care au fost audiate nemijlocit în instanța de judecată.

Mai mult, prima instanță a indicat că, martorii Apavaloaie Tatiana, Luchian Natalia, Herța Rodica fiind audiate în cadrul ședinței de judecată au comunicat că în timp ce ușa se închidea, Sîrbu Maria nu a lăsat ușa să se închidă până la capăt, respectiv ignorând prevederile pct. 12 lit. h) din Regulamentul transporturilor auto de călători și bagaje aprobat prin Hotărârea de Guvern nr. 854 din 28.07.2006 – pasagerului i se interzice să urce, să coboare, să țină deschise sau să forțeze ușile autovehiculului în timpul mersului.

3. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către procurorul în Procuratura mun. Chișinău, Gonța Oleg, solicitând casarea sentinței, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie recunoscut vinovat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, conform art. 90 Cod penal, de a suspenda executarea pedepsei pe un termen de 3 ani, invocând că prima instanță la pronunțarea sentinței s-a bazat doar pe argumente nefondate, fără a se da o apreciere în coroborare cu celelalte probe obiective altor probe în ansamblu obținute conform rigorilor Codului de procedură penală în cadrul urmăririi penale și cercetate în instanța de judecată.

În acest context, cu referire la probele cercetate la examinarea cauzei în instanța de judecată și anume, declarațiile părții vătămate, martorului Apăvăloae Anatolie, martorului Apăvăloae Tatiana, care coroborate cu alte probe precum, schița locului accidentului rutier, tabelul fotografic și procesul verbal de cercetare la fața locului (f.d.27-29), cu raportul de expertiză medico-legală nr. 420/D din 04.12.2013, prin concluziile căruia partea vătămată a primit vătămări corporale grave, în opinia procurorului s-a demonstrat vinovăția inculpatului Cozmin Anatolie în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

În susținerea criticii aduse de către apelant soluției primei instanțe referitor la legătura cauzală a traumei suportate de către partea vătămată, s-a mai indicat că sunt concludente declarațiile părții vătămate, care indică că după externarea din spital, s-a aflat 10 zile acasă cu dureri de cap, ulterior s-a adresat repetat la spital. Astfel, leziunile corporale potrivit raportului de expertiză nr. 420/D din 04.12.2013 pot să se afle în legătură de cauzalitate cu accidentul rutier, în lipsa altor circumstanțe decât cele stabilite. Careva alte traume de partea vătămată nu au fost invocate, de aceea, în opinia acuzatorului de stat, legătura cauzală între fapta prejudiciabilă și consecințe s-a stabilit cu certitudine.

În aceeași ordine de idei, partea apelantă a considerat nefondată aprecierea critică a instanței asupra declarațiilor părții vătămate și menționează că nu-i poate

fi imputată pasagerului vina pentru producerea accidentului rutier din motiv că a forțat ușa după ce aceasta s-a închis, deoarece a fost prins între uși, ci numai șoferului, care urma să înceapă deplasarea doar după verificarea cu certitudine a faptului închiderii ușilor și dacă în ușă nu există nici un obstacol la închidere.

La fel, acuzatorul de stat a invocat că prima instanță nu a dat nici o apreciere procesului-verbal de cercetare a locului accidentului rutier cu schema și tabelul foto anexă la acest proces – verbal, unde este indicat, locul unde s-a produs accidentul cu punctele de referință și caracterul carosabilului.

De asemenea, partea acuzării a indicat, că un alt argument în favoarea demonstrării vinovăției inculpatului rezultă și din faptul că inculpatul Cozmin a fost atras inițial la răspundere contravențională, achitând amenda, fapt care demonstrează asumarea răspunderii inculpatului Cozmin Anatolie pentru încălcarea regulilor de circulație rutieră, iar ulterior, fiind efectuată expertiză suplimentară care a constatat agravarea stării sănătății părții vătămate în consecința producerii accidentului rutier a și determinat revizuirea procesului contravențional, anularea procesului-verbal cu privire la contravenție și expedierea cauzei penale în instanța de judecată, astfel, în opinia acuzării, faptul comiterii părții formale a accidentului rutier (încălcarea Regulamentului circulației rutiere) a fost demonstrată inclusiv prin asumarea răspunderii contravenționale de Cozmin Anatolie.

În aceeași ordine de idei a indicat că consecințele producerii accidentului rutier sub formă de cauzare a leziunilor corporale grave depășesc limita intenției făptuitorului și se plasează la tipul de vinovăție sub formă de neglijență, adică consecințele faptei comise nu au fost prevăzute de făptuitor, deși trebuia și putea să le prevadă.

Astfel, partea apelantă a susținut, că inițial consecințele accidentului rutier au fost materializate prin cauzarea doar a leziunilor ușoare părții vătămate, Cozmin Anatolie fiind atras la răspundere contravențională pentru care a achitat amenda și nu a contestat acest proces-verbal de contravenție, fapt prin care consideră că a fost eliminat orice dubiu cu privire la faptul săvârșirii faptei prejudiciabile.

Totodată a indicat că prin expertiza suplimentară care a indicat la agravarea consecințelor accidentului rutier și nu a fost în nici un fel contestată și nu conține traume sau consecințe rezultate din alte circumstanțe decât cele a producerii accidentului rutier, consideră că dovedește că infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, a fost cu certitudine comisă de Cozmin Anatolie și toate elementele infracțiunii respective sunt prezente.

La fel, apelantul a menționat că prima instanță nu a indicat motivul respingerii probelor acuzării, așa cum prevede art. 394 alin. (3) Cod de procedură penală, astfel încât sentința adoptată este nemotivată și ilegală, iar cumulul de probe acumulate demonstrează cu lux de amănunte vinovăția inculpatului Cozmin

Anatolie, probele indicând direct că anume el a săvârșit infracțiunea în cauză și nu există nici un dubiu care ar fi putut fi interpretat în favoarea lipsei în acțiunile și/sau inacțiunile inculpatului a evenimentului infracțional.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, apelul declarat a fost respins ca nefondat, cu menținerea sentinței.

4.1 Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță pe deplin a constatat starea de fapt și de drept a acțiunilor imputate lui Cozmin Anatolie, iar probele examinate, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, au fost apreciate din punct de vedere al pertinentei, concluziei, utilității și veridicității lor, inclusiv în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Mai mult, instanța de apel a menționat că, în ședința instanței de apel, procurorul a menționat, că nu este în posibilitate de a asigura prezența părții vătămate or, ordonanța de aducere silită a acesteia, potrivit raportului IP Ciocana, nu a fost posibil de executat, inclusiv nu a asigurat prezența martorilor pentru audieri și a considerat suficient citirea declarațiilor acestora de la etapa urmăririi penale, întru susținerea învinuirii.

Sub acest aspect, instanța de apel a reținut relevantă speța și jurisprudența CtEDO în cauza *Mischie vs. România*, potrivit căreia Curtea Europeană a statuat că este inadmisibilă condamnarea în apel, după achitare, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond, menționând că se interzice reinterpretarea aceluiași probe or, omisiunea de a-i asculta pe acești martori înainte de a pronunța condamnarea reclamantului reduce în mod considerabil dreptul la apărare al acestuia.

Astfel, instanța de apel raportând circumstanțele constatate în prezenta cauză de către prima instanță la prevederile legii penale și celei procesual penale, a apreciat ca fiind întemeiată concluzia primei instanțe precum că, inculpatul Cozmin Anatolie urmează a fi achitat, întrucât fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel, este atacată cu recurs ordinar de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sîli Radu, indicând temeiul pentru recurs prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, prin care a solicitat, casarea deciziei, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, de către un alt complet de judecată, invocând motive similare cu cele indicate în apelul declarat de procurorul Gonța Oleg (pct. 3 din prezenta decizie), invocând suplimentar că:

- instanța de apel nu a supus verificării probele prezentate de acuzare, făcând trimitere la argumentele invocate de către apărător în discursul său, care au fost puse la baza sentinței de achitare;

- instanța de apel a dat o apreciere incorectă probelor prezentate de acuzare și

nu a apreciat multilateral și obiectiv probele administrate, care dovedesc vinovăția inculpatului;

- instanța de apel nu s-a expus, nu a cercetat și nu a apreciat la justa valoare următoarele probe: declarațiile părții vătămate, martorului Apavaloae Tatiana, schița accidentului rutier din 22.12.2011, procesul verbal de cercetare la fața locului din 22.12.2011, raportul de expertiză medico – legală în comisie nr. 420/D din 04.12.2013.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide că acesta este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente.

În speță se constată că recurentul s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală și a declarat recursul ordinar în termen.

Potrivit dispoziției art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în camera de consiliu, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că recursul declarat este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent. Or, art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că hotărârile instanței de apel pot fi atacate cu recurs ordinar pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel la judecarea cauzei.

Colegiul penal reține că recurentul indică ca temei pentru declararea recursului ordinar, prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.*

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub aceste aspecte, Colegiul penal reține că motivul – temeiul de recurs invocat de recurent nu se confirmă în instanța de recurs ordinar, argumentând în acest context următoarele.

Astfel, ce ține de temeiul de recurs indicat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, în sensul că *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, instanța de apel a admis eroare gravă de fapt care a afectat soluția instanței”* Colegiul penal constată că nu este incident în speță, dat fiind faptul că, instanța de apel, la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8), 419 Cod de procedură penală și prin hotărârea adoptată s-a pronunțat asupra tuturor motivelor relevante, invocate în apelul declarat de către procuror, întemeindu-și soluția în baza probelor cercetate de prima instanță, verificate și apreciate corect și de instanța de apel prin prisma art. 101 Cod de procedură penală, descrise și analizate în decizia sa (f.d. 134-135 vol. II), iar decizia instanței de apel cuprinde motivele

pe care își întemeiază soluția de menținere a sentinței primei instanțe, prin care s-a decis corect achitarea inculpatului Cozmin Anatolie de sub învinuirea înaintată în baza art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, deoarece fapta nu întrunește elementele infracțiunii încriminate.

De asemenea, ce ține de argumentele recurentului, prin care acesta primordial își manifestă dezacordul cu aprecierea probelor de către instanța de apel, și în special a declarațiilor părții vătămate, a martorului Apavaloae Tatiana, schița accidentului rutier din 22.12.2011, procesul verbal de cercetare la fața locului din 22.12.2011 și raportul de expertiză medico – legală în comisie nr. 420 din 04.12.2013, care în opinia lui confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii incriminate și că probele nu au fost apreciate corect conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, Colegiul penal reține că nu pot fi acceptate, din considerentul că aceste probe nu confirmă indiscutabil vinovăția inculpatului, reprezentând doar opinia subiectivă a recurentului care consideră că probele cercetate confirmă învinuirea adusă inculpatului, or, conform prevederilor art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept esențiale comise de instanțele de fond și de apel. Astfel, instanța de recurs ordinar nu consideră necesar de a da o nouă apreciere probelor administrate la speța dată, ce este de competența exclusivă a primei instanțe și a instanței de apel, iar instanța de recurs ca instanță ierarhic superioară, examinează cauza doar sub aspectul prezenței erorilor de drept comise de prima instanță și cea de apel la judecarea cauzei, ce în speță nu au fost identificate.

Mai mult, din conținutul recursului ordinar declarat, rezultă că recurentul face o proprie apreciere a probelor în temeiul cărora atât prima instanță cât și instanța de apel și-au întemeiat soluția, argumentându-și astfel propria versiune privind circumstanțele cauzei, invocând că este demonstrată vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. a) Cod penal, de către procuror fiind prezentate suficiente probe în demonstrarea acestui fapt, iar instanța de recurs ordinar la acest capitol atestă că nu poate fi acceptată această concluzie, or contravine constatările corecte a primei instanțe și a instanței de apel în prezenta speță, întemeiate just pe cumulul de probe descris, apreciat de prima instanță în sentință(f.d. 92 – 97 v.II) și verificat de instanța de apel în decizia sa prin prisma art. 101 Cod de procedură penală (f.d. 134-135 vol. II).

Prin urmare, se atestă că instanța de apel just a constatat că nu a fost demonstrată de către partea acuzării prin probe credibile și incontestabile comiterea infracțiunii încriminate de către inculpatul Cozmin Anatolie.

Mai mult, Colegiul penal susține concluzia instanței de apel precum că „*luând în considerare faptul că probele invocate în instanța de apel de către acuzatorul de stat în vederea condamnării lui Cozmin Anatolie X au fost analizate și apreciate de către prima instanță în cadrul cercetării judecătorești, iar în temeiul acestora*

prima instanță a concluzionat cert că învinuirea înaintată nu și-a găsit confirmare, motiv pentru care Cozmin Anatolie X a fost achitat, Colegiul penal, reieșind din prevederile alin.(2¹) al art. 415 Cod de procedură penală, nu este în drept să pronunțe o hotărâre de condamnare fără audierea învinuitului prezent, precum și părții vătămate, a martorilor acuzării or, prezența acestora nu a fost asigurată de către partea acuzării deși, sarcina prezentării probelor învinuirii îi revine procurorului”, menționând în acest sens că, CtEDO în hotărârea Capeau c. Belgiei din 13.01.2005, a constatat că, în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art.6§2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării. Ignorarea jurisprudenței CtEDO și încălcarea prevederilor art. 24, 415 alin. (2¹) Cod de procedură penală lezează drepturile inculpaților la un proces echitabil, drept garantat de art.6 din Convenție.

În hotărârea Lüdi c. Elveției din 15.06.1992, Curtea a ajuns la concluzia că există o încălcare a art.6§1 din Convenție chiar și atunci când proba nu a fost singura care a fundamentat condamnarea, dar instanțele naționale nu au oferit un motiv întemeiat pentru absența martorului.

Colegiul penal mai indică că, cei care au responsabilitatea de a decide cu privire la vinovăția sau nevinovăția unui acuzat ar trebui, în principiu, să fie în măsură să audieze victimele, învinuitul și martorii în persoană și să evalueze credibilitatea declarațiilor date de aceștia (a se vedea, a contrario, Kashlev c. Estonia, nr. 22574/08, §§ 48-50, 26 aprilie 2016). Evaluarea credibilității este o sarcină complexă care nu poate fi îndeplinită, de obicei, numai prin darea citirii declarațiilor părții vătămate și a martorilor, după cum a considerat suficient recurentul în instanța de apel.

La fel, relevant speței este și cauza CtEDO - Manoli c. Republicii Moldova din 28.02.2017, potrivit căreia Curtea a statuat că autoritatea responsabilă de a decide cu privire la vinovăția sau nevinovăția unui acuzat ar trebui, în principiu, să asculte victimele, învinuitul și martorii în persoană și să evalueze credibilitatea acestora (a se vedea, Kashlev c. Estoniei, nr. 22574/08, §§ 48-50, 26.04.2016).

7. Astfel, Colegiul penal conchide că temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel în motivarea soluției sale pe aspectele contestate nu se identifică, or instanța de apel s-a expus în decizia sa, detaliat și argumentat asupra fiecărei probe prezentate și chestiunilor esențiale invocate în apel, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct. 37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art. 6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă,

fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

În consecință, Colegiul penal nu a constatat prezența erorilor de drept invocate de recurent ce ar fi afectat hotărârea atacată sub aspectele contestate, deoarece soluția adoptată de către instanța de apel este legală și întemeiată, urmând a fi menținută, iar recursul declarat este inadmisibil, fiind vădit neîntemeiat.

8. Conducându-se de prevederile art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Chișinău, Sâli Radu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 octombrie 2018, în cauza penală privind-l pe **Cozmin Anatolie XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **25 aprilie 2019**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Boico Victor